

HENRIKA
DE KERMADEC

SÄÄDYTÖN

WSOY

**HENRIKA
DE KERMADEC**

SÄÄDYTÖN

WSOY

WSOY:n kirjallisuussäätiö on tukenut tämän kirjan kirjoittamista.

© HENRIKA DE KERMADEC JA WSOY 2025
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI
ISBN 978-951-0-48492-0
1. PAINOS
PAINETTU EU:SSA

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

Tämä on tosielämän satu.

Se on koottu henkilökohtaisista kokemuksistani – niistä, jotka muistan (ja haluan muistaa) – ja muuten olen värittänyt muistini mustia aukkoja. Koska tarkoitukseni on ensisijaisesti kertoa tarina, olen ottanut kirjailijan vapauden järjestellä ihmisiä, paikkoja ja aikoja uudelleen: karsia ja yhdistää, dramatisoida ja joskus jopa banalisoida.

Kirjan henkilöt ovat mieleni lävitse tahtuneita hahmoja. Sillä toisista ihmisistä kirjoittaminen ei koskaan voi olla täysin totta; ajatukset ja motiivit ovat kuviteltuja, sanat ja teot tulkittuja. Dialogit ja sisäiset monologit ovat kielellisiä sommitelmia – sekoitus muistikuvia ja mielikuvia. Ne eivät vastaa täsmällisesti käytyjä keskusteluja, vaan pyrkivät välittämään sen, miltä asiat tuntuivat.

Joku toinen voisi kertoa aivan toisen tarinan,
mutta tämän tarinan kerron minä,
ja se menee näin:

PROLOGI

»OLENKOHAN HIKOILLUT läntit kainaloihini?» mietin katsellen pormestarin suuta, joka artikuloi ranskankielisiä sanoja. Hänen yläpuolellaan roikkuu kuva Emmanuel Macro-nista. Hymähdän sille ääneti.

Käännyin vieressäni olevaa tummaa miestä kohden ja tutkailen hänen miehenkasvojaan. Tummia, tuuheita kulmakarvoja ja tummaa, tuuheaa partaa.

Hymähdys kasvaa naurahdukseksi, kun ojennan hänelle antiikkisen, sydämenmuotoisen hopearasian. Hän avaa sen hermostunein sormin, kaivaa punaisesta satiinista kultaisen sinettisormuksen. Sitten hän työntää sen kömpelösti sormeeni. Tuijotan sormeani kuin vierasta ruumiinosaa, ihastuksen ja kauhun sekaisen tunteen levitessä rintalastastani vatsaan, ja hetken unohdan hengittää.

Sitten nauramme kumpikin ääneen, helpotusta tai tilanteen absurdiutta, ehkä molempia.

Kääntäjä tulkkaa ranskankieliset sanat, vaikka tiedän kyllä mitä presidentin kuvan alla seisova madame pormestari juh-lallisesti julistaa.

Suljen silmäni, vedän syvään henkeä puristaen märkiä kaina-loitani kiinni. Miten ihmeessä minä, kaikista maailman ihmi-sistä, olen päätynyt tähän?

A decorative fleur-de-lis ornament, rendered in a light gray color, is centered vertically on the page. It features a central vertical stem with symmetrical, stylized leaves and floral motifs on either side, creating a balanced and elegant design.

ENSIMMÄINEN OSA

I

Pirkanmaa, heinäkuu 2018

Kattokruunun ääriviivat häilyivät hämärässä. Puutarhakatua oli hiljainen, mutten saanut unta. Matkalaukku lojui puoliksi purettuna vierisellä paikalla sängyn jalkopäädyssä, en ollut jaksanut purkaa tavaroitani Helsingistä palattuani.

Laukusta valui lattialle sateenkaaren värein spreijattu häämekko. Olin häpeillyt mekon ostamista kirppikseltä, ettei kukaan nyt vain luulisi mitään, ja tahrannut sen sitten äkkiä seuraavana yönä sumuttamalla sen täyteen maalia taloyhtiön ullakkokäytävällä. Nyt kaksi päivää aiemmin kannoin sitä Pride-kulkueen Pinkkimustassa blokissa ylpeänä, käsi kädessä samanlaiseen mekkoon pukeutuneen tuoreen heilani kanssa.

Sama mekko päällä olin esiintynyt isoilla kaupunkifestivaaleilla drag-kollektiivini kanssa. Alter egoni oli repinyt lavalla hääpuvun yltään glitter-kyyneleisin silmin ja syönyt sitten ihmissydämen muotoon leikattua raakaa lihakimpaletta tekoveren valuessa pitkin valkoista pitsikorsettia ja sukkanauhoja. Yleisö oli hurmiossa. Niin minäkin.

Drag-pyöräni lähdettyä pyörimään sitä ei ollut pysäyttänyt mikään. Olin juuri antanut lehtihaastattelun perustamastani drag-klubista, ensimmäisestä Tampereella. Sitten olin julistanut Espanjan suurimmassa sanomalehdessä, ettei mikään

sukupuoli ole este drag-taiteen esittämiselle. Seuraava iso keikkani olisi Brasiliassa. Tämä kaikki oli jokseenkin ironista. Olin tehnyt dragia vasta pari vuotta, olin vain halunnut kokeilla, terapoidakseni itseäni, ja yhtäkkiä huomasin terapoivani sillä myös muita. Vuosikymmenen mittainen musiikkiurani taas ei ollut koskaan saanut samaa tuulta alleen. En ollut laittanut itseäni likoon, edes yrittänyt. En ollut valmis paljastamaan itseäni sillä tavalla; mieluummin riisuin maski kasvoilla vaatteitani lavalla kuin kertoisin mitä päässäni liikkuu.

Kuuntelin hengitystäni tyhjässä sängyssä, johon en siksi yöksi ottanut ketään viereen, ja tunsin oloni yhtä tyhjäksi. Minulla oli jossain määrin kaikkea, mitä olin ajatellut haluavani ja minkä olisi pitänyt riittää, tehdä minut tyytyväiseksi: ihasuttava asunto, ystäviä, rakastajia, näennäisesti makea elämä. Sain tehdä jännittäviä asioita, merkityksellisiä asioita. Rakastin yhteisöitäni dragin, roller derbyn ja aktivismini parissa. Niitä ainoita, joihin tunsin kuuluvani. Mutta olin silti erillinen. Olin aina.

Tyhjyys oli tuttu. Sama, joka oli saanut minut ottamaan kieliläivistyksen viisitoistavuotiaana, muuttamaan Dubliniin rahattomana ja asunnottomana heti täysi-ikäisyyden saavutetuani. Hakeutumaan teatterikouluun, päätymään mallintoihin, ajamaan sitten puolet hiuksistani ja hankkimaan tatuointikoneen. Sovittelin rooleja ylleni, ja kyllästyin niihin aina ennen pitkää. Ne olivat aina liian ahtaita, liian yksiulotteisia. Ja minä halusin mahtua niihin kaikkiin – tai en mihinkään.

Katselin kattokruunua, ja samanlaisesta tyhjyyden aiheuttamasta päähänpistosta, joka oli ennenkin vienyt elämäni uudelle sivupolulle, päätin nyt haluavani asua Ranskassa.

En vieläkään tiedä miksi. Miksi kaikista maailman paikoista halusin juuri sinne? En puhunut sanaakaan ranskaa – en ollut koskaan edes käynyt Ranskassa – mutta niin minä vain päätin kokeilla jälleen uutta roolia. Uusissa lavasteissa.

II

Provence, heinäkuu 2018

Seisoin tuntemattoman kylän laidalla, keskellä liikenneympyrää, keskellä yötä. Sirkat sirittivät, ilmassa tuoksui öinen, lämmin kosteus.

Laskin raskaan rinkan jalkojeni juureen maahan, josta nousi vielä edellisen päivän kuumuus. Tähyilin joka suuntaan hämärässä, enkä nähnyt kuin asfalttisia teitä ja niiden ympärillä pimeään verhoutuneita puita.

Vaihtelin jalkaa toiselle. Jättihän peruuntuneen Barcelona–Marseille-lennon korvaava yöbussi minut varmasti oikeaan paikkaan? Olin saanut maanitella huonosti englantia puhuvaa kuskia kuuden tunnin ajon aikana useampaan otteeseen tiputtamaan minut matkan varrelle, Provencen rajalle, jotta ehtisin ajoissa.

Kun olin kävellyt liikenneympyrän ruohoaluetta läpi ja ympäri vielä muutamia kertoja, erotin himmeät valot kauempaa, ja sitten pieni valkoinen auto kurvasi eteeni.

»Moi!» kuski huikkasi puoliksi avonaisesta ikkunasta. Ääni oli selkeä ja rauhallinen. Aivan kuin meillä ei olisi kiire minnekään, vaikka olin tunteja myöhässä ja yrittänyt sulkea mielestäni kaikki ne vaihtoehdot, joissa tämä hetki jäisi tapahtumatta. Nousin autoon keskellä tyhjää tietä ja istuin viereen. Halasimme, kuten ihmiset jotka jo tuntevat, vaikka takana oli vain

parin viikon viestit ja satunnaiset valokuvat. »Hauska tavata!«

Tummat puut vilistivät kumpaakin puoltani, ajatusteni kanssa samaa tahtia, kun auto seurasi niiden välissä kaartuilevaa asfalttia. Ajovalot lävistivät Provencen maaseudun pimeitä pikkukyläiä, joista kuulin tarinoita, mutta joita en vielä osannut laittaa kontekstiin. Minulta meni suurin osa selostuksesta ohi – ei siksi, että olin uuvuksissa kahdentoista tunnin matkustamisesta, vaan siksi, että olin niin täynnä jännitystä ja intoa perille pääsemisestä.

Puolen tunnin ajon jälkeen saavuimme piskuiseen kylään, jossa kaikki tuntui olevan rakennettu ikuisuudenaikaisesta kivistä. Se huokui hiljaisuutta ja historiaa, kuten olin toivonutkin.

»Kierretäänkö kylän ympäri, niin näet vähän minkälaisessa paikassa tulet asumaan?«

Nyökkäsin, vaikka ymmärsin, että hänen olisi pitänyt olla jo tekemässä lähtöä, enkä edes erottanut aamukahden pimeässä mitään.

Kultaista noutajaa muistuttava sekarotuinen koira hyppi innoissaan minua vasten. Rapsuttelin sitä yrittäessäni samalla seurata esimerkkiä ja riisua kenkiä. Täällä ne näköjään otettiin suomalaisen tapaan pois.

Astuin pohjoismaisen vaaleaan asuntoon, jonka sohvat olivat vaatekasojen peitossa ja valkoinen karvalankamatto täynnä osittain pakattuja matkalaukkuja.

»Täytyy olla tilaa tuliaisille«, hän sanoi, varmaan huoma- tessaan silmiäni viivähtävän laukkujen paljoudessa ja vilkaistes- saan sitten reppua, johon olen pakannut vain välttämättömät.

»Millainen sää Suomessa on? Jääkaapissa on muuten avattu viinipullo, saa juoda. Ja syö juustot pois. Kummat kengät

otan? Ehkä molemmat. Ai niin, täytyy muistaa antaa auton avaimet. Sut on muuten kutsuttu huomenna juhliin, tapaavat kavereitani.»

»Öö, okei, joo, hmm, aijaa», vastailin väsyneen hämmennyneenä. Hän ei ollenkaan vastannut sitä mielikuvaa, mikä minulla oli klassista pianoa soittavasta lääkäristä – olkoonkin, että hän oli klassista pianoa soittava lääkäri. Hän oli asunut maassa jo pitkään, saanut lapsia, eronnut ranskalaisesta miehestään.

Kun jälleen puoli tuntia oli kulunut ja jokaisen matkalaukun vetoketju vedetty kiinni, istuimme edelleen lämpimälle parvekkeelle. Lääkäri toi pöytään kylmät oluet ja tuhkakupin. Hän siemaili oluttaan, puhalteli savua tummaan yöhön ja rupatteli kiireettömästi, ja vasta kun hänen ystävänsä soitti kolmatta kertaa kertoakseen, että heidän pitäisi lähteä nyt heti, mikäli Lääkäri haluaisi ehtiä koneeseen, hän tumppassi savukkeensa elegantisti, joi viimeisen kulauksen ja nousi.

Alaovella hän ojensi minulle, pari tuntia sitten tapaamalleen ihmiselle, kotinsa ja autonsa avaimet.

»No niin, heippa! Nauti Ranskasta!»

Auton perävalojen pienentyessä näkymättömiin tuli hiljaisuus.

Minä ja St. Rémy, kaksin.

Koira seurasi minua takaisin parvekkeelle. Miten voikaan olla aamuyöstä näin lämmin!

Laskin Lääkärin jättämän juustotarjottimen pöydälle, kaadoin itselleni lasin jääkaapista löytämäni syrah'ta ja sytytin savukkeen. Katselin taivaanrannassa punaisena hehkuvaa Marsia, ja tähtien valossa vedin henkeeni vapaan pudotuksen puhdasta onnellisuutta.

III

Heräsin araksi vittupääksi kerrotun kissan loikatessa tyynylleni. Rapsuttelin sen vatsaa, kummankin meistä venytellessä itseämme pitkiksi.

Huone oli lämmin ja valoisa, kaihdin ei ollut onnistunut pitämään päivää ulkona. Rintakehän alla poreili odotus, liian levoton antaakseen minun jäädä sänkyyn. Laskeuduin parvelta alas. Koira jo vinkui malttamattomana, häntä viuhtoi ilmaa, kuin se olisi odottanut heräämistäni koko aamun.

Asunto näytti Välimeren valossa vieläkin vaaleammalta. Keitin kahvin mutteripannussa. Kummallisen pieniä kahvipaketteja täällä. Ja muumimukeja. Miten omaperäistä.

Avasin parvekkeen lasioven Nuuskamuikkus-kuppi kädessä ja yritin olla läikyttämättä kahvia valkoiselle matolle. Koira seurasi perässäni kirkkaaseen aamupäivään, jossa valo oli niin terävää, että se sattui silmiin. Istuin tuoliin, jonka aurinko oli lämmittänyt vähän liian kuumaksi, ja sytytin savukkeen. Aah. Mikä klisee. Mutta totta.

Katselin soraista sisäpihaa ympäröiviä kivimuureja, lehtipuita, persikan sävyihin rapattuja rakennuksia. Vai että tältä Ranskassa näytti!

Sitäkin tärkeämpää oli se, miltä Ranskassa tuntui. Ja se tuntui aurinkoisen persikkaiselta, kuin ne rapatut seinät. Se tuntui hyvältä.

Nuuskamuikkusen ollessa tyhjä jo toistamiseen asettelin aurinkolasit nenälleni ja sidoin koiran hihnaan.

Koira vei keskustan suuntaan, ja annoin sen viedä. Viereisen talon skootterivuokraaja huikkasi *bonjourin* ja tuijotti avoimen estottomasti vain tatuointien peittämiä säariäni. Kuin en voisi nähdä sitä tummien lasieni takaa. Sähisin mielessäni.

Käytin koiraa pienessä puistossa, jatkoin kävelyä keskustan suuntaan.

Ohitin leipomon. Sitten käännysin, astuin epäröiden sisään, koira jaloissani.

Bonjour! Bonjour! Viitoitin patongin suuntaan ja silmäilin leivonnaisia. Ne näyttivät juuri siltä, miltä ranskalaisten leivonnaisten kuuluu näyttää. »Ja *p-a-i-n a-u c-h-o-c-o-l-a-t, merci!*»

Patonki kainalossa ohitin lisää persikkaa, aprikoosia ja hiekan sävyjä. Seiniä kuin auringossa haalistuneita maalauksia. Kaikki kivi ympärilläni hehkui lämpöä, ja Provencen aurinko pisteli säteitään minuun kuin kuumia neuvoja. Tunsin hien jo helmeilevän ihollani.

Saavuin aukiolle, jonka reunassa seisoj vanha karuselli. Käännyin keskustaa kiertävälle tielle. Edellisenä yönä olin nähnyt sen vain varjoina auton ikkunasta, nyt halusin nähdä sen jalan, hitaasti. Koira saisi tarvitsemaansa liikuntaa, ja minä, joka olin ollut vuoden tekemättä oikeastaan mitään, murrettuani jalan roller derby -pelissä ja köpöteltyäni kepeillä useamman kauden, saisin liikuntaa myös.

Katujen varsille oli ripoteltu pieniä bistroja, niiden pöydät levittäytyivät jalkakäytävälle aurinkovarjojen alle. Välissä piskuisia putiikkeja, jotka myivät valkoisia pellavamekkoja, olkihattuja ja meriheinästä punottuja laukkuja, elokuvista ja matkailumainoksista tuttuja. Kylä oli vähän kuin iso, somistettu matkamuistomyymälä, jossa tuohon vaaleaan pellavaan sonnustautuneet, ruskettuneet ihmiset taivalsivat *panier* käsivarsillaan.

Valkoiset sääreni häikäisivät auringon osuessa niihin, ja tunsin miten ihmisten, etenkin miesten, katseet tarttuivat kiinni kuin tahmeat tarrat. Olin olevinani huomaamatta, vaikka tuntui kuin olisin yhdessä yössä muuttunut hengittävstä ihmisestä pelkäksi lihaksi ja ihoksi. Erotuin joukosta väistämättä, enkä ollut osannut odottaa sen olevan niin selvää. En tiedä mitä oikein olin kuvitellut, tiesin kyllä ettei eteläranskalainen maalaiskaupunki ole mikään Tampere.

Onneksi Lääkäri oli yhyttänyt minut ja ystävänsä, saksalaisen taidemaalarin, jonka ateljee-asuntoon minut oli kutsuttu illanistujaisiin. Siellä tapaisin varmasti toisenlaista väkeä, sulautuisin paremmin.

Kiersin kuvankauniin kylän ympäri auringon jatkaessa akupunktiotaan, ja olin aivan liian tietoinen itsestäni – edes kainalossa pehmenevä patonki ja suupielessä kostuva savuke eivät tehneet minusta sulautuvampaa.

Paluumatkalla sekä koira että minä olimme kuumuudesta väsähtäneitä. Eteisen peilistä huomasin, että kasvoni olivat palaneet. Voi helvetti, täytyy muistaa laittaa aurinkorasvaa. Aina ennen ulos lähtöä.

IV

S elasin supermarketin valtavaa viinihyllyä silmilläni. Punaisia, valkoisia, roséita. Yritin epätoivoisesti valita pulloa, jota jotkut kutsuvat »hyväksi viiniksi», nyt kun minulla paikallisilla hinnoilla kerrankin olisi sellaiseen varaa, mutta en tuntenut viinejä. *Grand cru*, *Terroir*, *Appellation*, etiketit vilisivät editseni. Lopulta lamaannuin. Suuntasin oluthyllylle ja nostin koriini kuuden oluen pakkauksen. Sellaisen vieminen illalliskutsuille oli ihan ookoo, Lääkäri sanoi, kun oli ensin huomaavaisesti muistuttanut, että täällä kutsuille ei mennä tyhjin käsin. Ainakin ookoampi kuin joku nolon huono viini, mietin.

Soitin summeria täsmälleen siihen aikaan kuin minut oli kutsuttu – harvinainen ajoituksellinen saavutus, johon en juuri koskaan yltänyt. Kiipesin portaat ylös, koputin hieman liian kovaa, ja oven avasi itseäni jonkin verran vanhempi, kalju, vaalea mies (hiuksettomuudesta huolimatta sen pystyi kertomaan). Hän antoi minulle kahden sijaan kolme poskisuudelmaa. Seudulla se on kolme, hän kertoi, kun olin jo toisen jälkeen vetäytymässä pois tuntemattoman ihmisen kasvojen ja suun läheisyydestä, ja yritin olla sulamatta vaivaantuneisuuteen. Ehkä tähän tottuu.

Lähdin seuraamaan miestä pitkin käytävää, jonka seinille oli nostettu suurikokoisia, futuristisia öljyvärimaalauksia.

Avarassa avokeittiössä, jossa oli betoninen lattia ja metalliset pinnat, oli illan isäntä vasta valmistamassa illallista. Ilmeisesti paikallisen aikakäsityksen mukaan olinkin etuajassa. Tarjouduin auttamaan häntä valmisteluissa. Se antaisi käsilleni tekemistä, jolloin kieli liikkuisi vaivattomammin.

Minua oli varoiteltu ranskalaisten haluttomuudesta puhua englantia, joten olin hyvilläni, että kalju saksalainen puhui sitä hyvin. Hän kertoi pyörittäneensä paikassa aikaisemmin baaria, jossa paikallinen kulttuuriväki ja oman elämänsä rokkitähdet olivat kokoontuneet juomaan ja puimaan maailmaa. Harmitelin, että tulin muutama vuosi liian myöhään, mutta kuulemma tänä iltana pöydän ympärille kokoontuisi samaa väkeä.

Tomaatteja ja sipuleita pilkkoessani keskustelumme lämpesi, ja paikalle alkoi liukua mainittua väkeä: valokuvaajia, kuvanveistäjiä, muusikoita. Jokainen heistä vaihtoi kanssani nuo kolme poskisuudelmaa. Niiden välissä hörpin olutta harhauttaakseni häpeääni siitä, että olin pukeutunut täälläkin muihin nähden liian persoonallisesti. En tiennyt, miksi erottumiseni yhtäkkiä häiritsi minua.

Pöytä katettiin joukolla isolle tekonurmen peittämälle katoterassille. Keskustelu pastan ympärillä kävi äänekkäänä, ihmiset nauroivat. Turrutin yliherkkiä aistejani toisella oluella ja toivoin sen tekevän minut vähän sosiaalisemmaksi versioksi itsestäni. Minähän olin tullut tänne muuttumaan, omaksu-
maan uutta roolia. Siitä nyt sitten vain.

Jälkiruoan jälkeen nautin viinistä ja keskustelusta erään nuoren arkkitehdin kanssa. Hän kertoi aikovansa jättää työnsä kokeillakseen siipiään jazz-laulajana. Minä kerroin omasta polveilevasta musiikkiurastani – jos sitä nyt varsinaisesti uraksi voi kutsua. Hän kertoi eronneensa pakkomielteisen takertuvasta poikaystävästään, enkä minä voinut olla kertomatta, kuinka olin heittänyt pettäneen eksäni ulos yhteisestä asunnostamme, ja kuinka halusin nyt aloittaa uudelleen jossakin muualla. Että

seikkailisin nyt Ranskassa selvittääkseni, voisiko se paikka olla täällä.

Olimme viimeiset vieraat. Makasimme aurinkotuoleissa, vaikka sininen yö oli valunut taivaalle huomaamatta. Joimme Saksalaisen meille sekoittamien drinkkien loppuja. Arkkitehti ehdotti jatkoja Lääkärin asunnolla. Joo, miksi ei, sanoin. Ilta ei ollut vielä valmis, meillä tuntui olevan edelleen paljon puhuttavaa, ja drinkit olivat saaneet minut auki.

Valkoisen asunnon ulko-oven napsahdettua kiinni yllätyin, kun hänen muhkea suunsa hyökkäsi omaani vasten, ja sumui-
sen, määrittelemättömän tovin kuluttua hän sammui pää reidelläni valkoiselle karvalankamatolle.

Heräsin aamuyöstä matolta. Tummakiharainen pää lepäsi edelleen vaalealla reidelläni. Minua janotti. Yritin nousta hitaasti, mutta kiharaisessa päässä olevat silmät avautuivat.

»Mennäänkö sänkyyn?»

»En mä voi tulla sun kanssa sänkyyn.»

Ihmettelin ontuvaa logiikkaa, mutta tarkensin silti: »Nukkumaan, siis.»

»En mä pysty nukkumaan sun vieressä.»

Etsin hänelle viltin alakerran sohvalle, mutta lopulta hän kuitenkin nousi ja seurasi minua parvelle.

Puolenpäivän aikaan heräsin yksin. Löysin viereiseltä tyyntältä lapun, taiteltu siististi, käsiala oli rennon huolellista:

Thank you for the wonderful night. Hope to see you soon. XXX

Hymyilin, vaikka tiesin kyllä että yö jäisi ainoaksemme. Minua ei ollenkaan haitannut olla jollekulle uusi seikkailu, minähän elin pelkkää seikkailua itse!

"Aamukuuden aikaan,
kun samppanjalasit ovat
tyhjät ja tuhkakuppi täysi,
olemme paljastaneet
itsestämme jotakin, mitä
ei enää voi ottaa takaisin.
Sellaista, jonka jälkeen
ei voi enää teeskennellä
olevansa vieras."

Säädytön on tarina,
jonka ei olisi koskaan
kuulunut tapahtua
– mutta tapahtui
silti.

www.wsoy.fi

9 789510 484920

99.1

ISBN 978-951-0-48492-0